

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.922 van 25 januari 2002
in de zaak A. 111.190/VII-24.770.**

In zake : de b.v.b.a. DE PRINS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. HENS,
kantoor houdende te BRASSCHAAT,
Bredabaan 161, bus 1

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. DE PRINS op 5 oktober 2001 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 12 juli 2001 waarbij haar beroep tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen van 28 februari 2001 waarbij de vergunning werd geweigerd tot het exploiteren van een manege en paardenfokkerij te 2040 Antwerpen, Antwerpsebaan 409, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 20 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 december 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. HENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Bestuurssecretaris T. DEPOORTER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 27 november 2000 dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een nieuwe inrichting, omvattende “paarden” (rubriek 9.4.3.c.1), “dierlijke mest” (rubriek 28.2.c.1°), “huishoudelijk afvalwater via sterfput” (rubriek 3.6.1), “indirecte lozing van afvalwater in grondwater” (rubriek 52.1.1.) en “1 bovengrondse mazouttank” (rubriek 17.3.6.1.b) en “stookinstallatie $\pm$ 12 kw” (niet ingedeeld).

1.2. Op 28 februari 2001 weigert het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen de gevraagde vergunning wegens strijdigheid met het gewestplanvoorschrift agrarisch gebied.

1.3. De verzoekende partij stelt tegen dit weigeringsbesluit een administratief beroep in. In dit beroepschrift leest men onder meer :

“Bijkomende feiten zijn dat wij een uitgebreide paardenfokkerij kunnen bewijzen (dit jaar 14 veulens, vorig jaar 12) en wij een goedgekeurde hengst hebben gefokt. Deze activiteiten behoren wel tot de landbouw maar zijn voorlopig op zich niet rendabel genoeg, zodat de verhuur van paarden en het uitbaten van een (volledig vergunde) cafetaria voorlopig nog noodzakelijk zijn”.

1.4. In het kader van de beroepsprocedure wordt een reeks adviezen uitgebracht.

1.5. Op 12 juli 2001 neemt de verwerende partij het thans bestreden besluit. Het beroep wordt ongegrond verklaard. De voor de behandeling van de zaak relevante motivering luidt als volgt :

“(…)

Gelet op het ongunstig advies dd. 21 mei 2001 (kenmerk AMV/A/VLA2-2120) van de Afdeling Milieuvergunningen (AMV) van de Administratie voor Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer; op volgende elementen uit dit advies :

- Exploitant baat sinds 1989 een manège uit aan de Antwerpsebaan te Zandvliet, op minder dan 500 m van de Nederlandse grens; de manège is gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied en paalt aan een woongebied met landelijk karakter (wat een aantal woningen naast de inrichting verklaart) en een gebied voor verblijfsrecreatie.
- Op het -voor een manège- kleine perceel bevinden zich een café langs de straatkant, een buitenpiste, een binnenpiste in een boogloods met aangebouwde prefabstallen, een aantal boxen in containers en een kleine gemetste stal; enkel deze laatste is bouwvergund; op de boogloods rust een afbraakvonnis, uitgesproken in 1992; het geheel maakt een vrij verwaarloosde indruk; exploitant wil pas alles afbreken en vernieuwen wanneer hij de nodige vergunning heeft bekomen.
- Het bedrijf werd niet mee opgenomen in de zeer recente wijziging van het Gewestplan, die betrekking had op alle omliggende percelen, en waarvoor zeer strenge voorwaarden werden uitgewerkt.
- De ligging van de inrichting kan als gunstig bestempeld : de huurders van paarden kunnen gebruik maken van de aangrenzende natuur- en recreatiegebieden; de activiteiten omvatten zowel manège (verhuur van paarden, lessen, paardenpension ...) als fokkerij; op dit ogenblik worden er ca. 50 paarden gestald, waarvan bijna 40 eigendom van exploitant zijn; er werd sinds 1993 steeds een Mestbankaangifte gedaan voor om en bij de 30 paarden; de fokkerij zou kunnen vergund worden, doch AMV kan onmogelijk gunstig advies verlenen voor een uitbating in gebouwen waarvoor een afbraakvonnis geldt; dit geldt eveneens voor de aan de boogloods aangebouwde boxen (ca. 15).
- Ook de mestopslag voldoet geenszins aan de Vlarembepalingen, wat eveneens geldt voor de gasolietank; een volledige conformering zal enkel gebeuren wanneer er een wijziging van het Gewestplan naar recreatiegebied komt; hierover dient AROHM te adviseren.
- Wat de beroepsargumenten betreft, dient gesteld dat het gedeelte woongebied inderdaad werd volbouwd; het ecologisch waardevol landbouwgebied is echter een nog vrijwel ongeschonden open gebied.
- Het huishoudelijk afvalwater wordt via een besterfput geloosd in grondwater (klasse III activiteit);

Gelet op het stilzwijgend gunstig advies van de Cel Ruimtelijke Ordening van de Afdeling ROHM van de Administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (AROHM); op volgende elementen uit het laattijdig ongunstig advies dd. 26 juni 2001 (kenmerk 108.864) :

“(…)

Gelet op het gunstig advies dd. 8 mei 2001 (kenmerk MB/ANKL2/PH/11002/000365) van de Vlaamse Landmaatschappij (VLM) : op volgende elementen uit dit advies :

“(…)

Gelet op het horen van de heer Luc DE PRINS, zaakvoerder, en mevrouw Diana VAN PUYENBROECK, echtgenote van de zaakvoerder, door de

Provinciale Milieuvergunningscommissie (PMVC), waarbij het volgende werd gesteld :

Beroeper stelt dat hij zijn argumenten die geformuleerd zijn in het beroepschrift herhaalt .

De AROHM merkt op dat er een arrest van het Hof van Beroep is tot afbraak van de constructies.

Beroeper stelt dat alles begonnen is met de opslag van paardenvoer in een silo om ongedierte te vermijden en dat hiervoor een bouwvergunning diende aangevraagd te worden.

Beroeper verzekert dat alle constructies zullen afgebroken worden. Door de komende structuurplanning zouden deze gebouwen wel kunnen vergund worden.

Beroeper wijst er nog op dat het in Vlaanderen zeer moeilijk is om een locatie te vinden voor een manège. Een paardenfokkerij zonder manège is niet leefbaar. Daarom is een binnenpiste onontbeerlijk;

Gelet op het ongunstig advies dd. 26 juni 2001 van de Provinciale Milieuvergunningscommissie (PMVC); op volgende elementen uit dit advies :

1. Bevestiging van het besluit van het schepencollege wat betreft de omschrijving van het voorwerp van de beslissing.
2. De PMVC volgt de ongunstige adviezen.

Het beroep is ongegrond.

Het schepencollegebesluit dient bevestigd te worden;

Gelet op de ligging van de inrichting in een gebied van het gewestplan Antwerpen (KB dd. 3 oktober 1979), waarvoor volgende voorschriften van toepassing zijn : landschappelijk waardevol agrarisch gebied;

Overwegende dat het ongunstig advies van AMV en de PMVC in aanmerking wordt genomen, omdat hieruit duidelijk blijkt dat de inrichting stedenbouwkundig onverenigbaar is; dat de exploitant immers zelf toegeeft dat de aanvraag zowel een paardenfokkerij als manege betreft:

dat het hier zeker geen 'gebeurlijke' manege bij een paardenfokkerij betreft zoals omschreven in de Omzendbrief dd. 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, gezien de verklaringen van de exploitant in zijn beroepschrift (nl. fokactiviteiten zijn voorlopig niet rendabel genoeg zodat de verhuur van paarden en het uitbaten van een cafetaria voorlopig nog noodzakelijk zijn) en ter zitting van de PMVC;

dat maneges niet meer als para-agrarische ondernemingen kunnen beschouwd worden, zoals bepaald in voormelde omzendbrief en dus onverenigbaar zijn met de bestemming (landschappelijk waardevol) agrarisch gebied;

dat bovendien de exploitatie plaatsvindt in niet bouwvergunde gebouwen waarop tevens een afbraakvonnis geldt;

Overwegende dat omwille van deze stedenbouwkundige onverenigbaarheid het gunstige advies van de VLM dan ook niet in aanmerking kan worden genomen;

Overwegende dat milieutechnisch de aanvraag aanvaardbaar is, zoals blijkt uit de adviezen van de VLM en AMV, behalve voor wat betreft de mestopslag en de gasolietank;

Overwegende dat voor de evaluatie van de elementen aangebracht door de aanvrager/de beroeper, gehoord door de PMVC, wordt verwezen naar het advies van de AMV en de PMVC, en naar voorgaande overwegingen;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat het beroep ongegrond te verklaren en het besluit van schepencollege te bevestigen”;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij als enig middel uiteenzet wat volgt :

“Dat het bestreden besluit de weigeringsbeslissing steunt op louter stedenbouwkundige redenen :

Overwegende dat het ongunstig advies van AMV en de PMVC in aanmerking wordt genomen, omdat hieruit blijkt dat de inrichting stedenbouwkundig onverenigbaar is;

...
Overwegende dat omwille van deze stedenbouwkundige onverenigbaarheid het gunstige advies van de VLM dan ook niet in aanmerking kan worden genomen;

Overwegende dat milieutechnisch de aanvraag aanvaardbaar is, zoals blijkt uit de adviezen van de VLM en AMV, behalve voor wat betreft de mestopslag en de gasolietank;

PRIMO

De Bestendige Deputatie bepaalt in haar besluit dat ‘maneges niet meer als para-agrarische ondernemingen kunnen beschouwd worden, zoals bepaald in voormelde omzendbrief en dus onverenigbaar zijn met de bestemming (landschappelijk waardevol) agrarisch gebied’.

Verzoekster wenst uiteindelijk een vergunning te verkrijgen voor het stallen van 45 paarden.

Als de Bestendige Deputatie de milieuvergunning weigert omwille van het feit dat de manege niet verenigbaar is met het geldende gewestplan, dan bestaat er nog geen enkele reden om de paardenfokkerij te weigeren, welke inrichting wel volledig in overeenstemming is met de bepalingen van het geldende gewestplan.

De paardenfokkerij wordt wel als een para-agrarische onderneming beschouwd ingevolge de bepalingen gesteld in de Omzendbrief dd. 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen.

Zodoende is de paardenfokkerij een volwaardig para-agrarisch bedrijf, waardoor er geen enkele reden, de facto en de iure, bestaat om de milieuvergunning niet te verlenen.

Verwijzend naar het advies van de Vlaamse Landmaatschappij dat bepaalt dat aangezien er op de inrichting, Antwerpsebaan 409 ten 2040 Antwerpen al sinds aanslagjaar 1992 paarden worden aangegeven, en er also wordt voldaan aan de voorwaarden van artikel 36, 6° van het nieuwe Mestdecreet, heeft de Bestendige Deputatie besloten dat de aanvraag milieutechnisch aanvaardbaar is.

Ingevolge is de aanvraag van 45 paardenstallen in het kader van de paardenfokkerij niet alleen milieutechnisch aanvaardbaar, maar ook stedenbouwkundig verenigbaar met het geldende gewestplan.

SECUNDO

Krachtens artikel 5 van het Milieuvergunningsdecreet wordt de vergunning als bedoeld in artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, voor een inrichting waarvoor een milieuvergunning nodig is of die onderworpen is aan de meldingsplicht, (wordt) geschorst zolang de milieuvergunning niet is verleend of de melding niet is gebeurd.

Artikel 56 Vlarem I bepaalt dat de vergunning als bedoeld in artikel 42 van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, voor een inrichting waarvoor overeenkomstig onderhavig besluit een milieuvergunning is vereist of die onderworpen is aan de meldingsplicht, wordt geschorst zolang de milieuvergunning niet definitief is verleend of de melding niet is gebeurd.

Artikel 5 van het Milieuvergunningsdecreet en artikel 56 Vlarem I voeren een formele koppeling in van de bouwvergunning en de milieuvergunning, te weten een koppeling van de uitvoerbaarheid van beide vergunningen.

De aanvragen en de vergunningsprocedures van de milieuvergunning en de stedenbouwkundige vergunning verlopen echter onafhankelijk van elkaar.

Volgens de Raad van State kan de ingestelde wederkerigheid dan ook geen motief opleveren om met de behandeling van de ene vergunning te wachten tot over de andere vergunning uitspraak is gedaan (Stuk 291 (1984-1985) nr. 17,3).

– GHYSELS J. en FLAMEY P., Milieuvergunningen anno 1998, Kluwer Rechtswetenschappen, 1998, p. 93

Verzoekster is van in den beginne zinnens om zich in orde te stellen met de nodige stedenbouwkundige vergunningen, doch, zoals hierboven vermeld, staat de milieuvergunning hier los van.

Verzoekster heeft reeds verzekerd dat alle constructies die strijdig zijn met de stedenbouwkundige bepalingen zullen afgebroken worden.

Een deel van de paardenstallen is reeds vergund vanaf 23 december 1983, met name bouwvergunning 18/62623.

In het besluit van de Bestendige Deputatie wordt nochtans gesteld dat de exploitatie plaatsvindt in niet bouwvergunde gebouwen waarop tevens een afbraakvonnis geldt.

Het doel van het artikel 5 van het Milieuvergunningsdecreet en het artikel 56 van Vlarem I dat enkel is te voorzien in een wederzijdse schorsing van de bouwvergunning en de milieuvergunning.

Omwille hiervan dienen beide aanvragen volgens de eigen regels behandeld te worden, onafhankelijk van elkaar, doch de uitvoerbaarheid van de ene vergunning wordt opgeschort tot de andere vergunning is verleend.

– GHYSELS J. en FLAMEY P., Milieuvergunningen anno 1998, Kluwer Rechtswetenschappen, 1998, p. 93

Aldus is het opwerpen van het niet bouwvergund zijn van de gebouwen, wat, zoals hierboven vermeld niet voor een gedeelte van de stallen geldt, volstrekt niet relevant voor de milieuvergunningsprocedure.

Op basis van het voorgaande heeft het weigeringsbesluit de wettelijke bepalingen van het Milieuvergunningsdecreet alsmede deze van Vlarem I geschonden.

Het middel is gegrond”;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota volgende repliek geeft :

“Enige middel : de bestreden deputatiebeslissing steunt op louter stedenbouwkundige redenen.

Eerste onderdeel :

Verzoekster stelt dat als de bestendige deputatie de milieuvergunning weigert omwille van het feit dat de manege niet verenigbaar is met het geldende gewestplan, er nog geen enkele reden bestaat om de paardenfokkerij te weigeren omdat die wél volledig in overeenstemming zou zijn met de bepalingen van het geldende gewestplan. Verzoekster verwijst hiervoor naar de bepalingen van de Omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, volgens dewelke een paardenfokkerij als volwaardig para-agrarisch bedrijf wordt beschouwd.

Ten eerste, het doel van de vennootschap bestaat uit : ‘de aan- en verkoop, de in- en uitvoer en het fokken van paarden en pony’s; de uitbating van een paardenrijnschool; het verhuur van stallingen en materieel voor paarden en pony’s; groot- en kleinhandel in ruitersportartikelen; de uitbating van een café-restaurant’. (cfr. p.2 bijlage 1 van het aanvraagdossier en p. 2 van het verzoekschrift tot schorsing).

Ten tweede, verzoekster stelt in haar beroepschrift : ‘Bijkomende feiten zijn dat wij een uitgebreide paardenfokkerij kunnen bewijzen (...). Deze activiteiten behoren wel tot de landbouw maar zijn voorlopig op zich niet rendabel genoeg, zodat de verhuur van paarden en het uitbaten van een (...) cafetaria voorlopig nog noodzakelijk zijn’. Tijdens de zitting van de PMVC dd. 26 juni 2001 verklaarde verzoekster bovendien : ‘Een paardenfokkerij zonder manege is niet leefbaar’.

De voormelde Omzendbrief dd. 8 juli 1997 bepaalt i.v.m. paardenfokkerijen en manèges het volgende :

‘Het betreft in hoofdzaak ondernemingen die onder omstandigheden nog kunnen worden beschouwd als para-agrarische ondernemingen, doch waarvan het para-agrarisch karakter al heel wat minder evident is (...).

Bij de beoordeling van aanvragen met betrekking ervan moet evenwel uiterst zorgvuldig worden onderzocht of zij nog voldoende aansluiten bij en afgestemd zijn op de landbouw om nog als para-agrarisch te worden beschouwd. Het zijn immers inrichtingen die zich op de grens bevinden van wat nog als een para-agrarische inrichting en wat reeds als een zuiver commerciële of industriële inrichting moet worden beschouwd. De beoordeling van de aard van de inrichting in het licht van artikel 11.4.1 is een zuivere feitenkwestie’.

Een voorbeeld daarvan zijn :

‘Paardenfokkerijen met uitgeruste stallen voor minstens 20 fokmerries met gebeurlijk een manege’.

Hieruit kan men afleiden dat een paardenfokkerij op zich, niet per definitie als volwaardig para-agrarisch bedrijf wordt beschouwd, zoals verzoekster stelt in haar verzoekschrift tot schorsing, maar omgekeerd : een volwaardige paardenfokkerij kan als para-agrarisch bedrijf aanvaard worden in agrarisch gebied.

De ‘gebeurlijke’ manege betreft hierbij veelal de loop pistes die noodzakelijk zijn om de gefokte paarden zadelmak te maken met het oog op verkoop. Dit soort ‘manège’-activiteit (rubriek 32 van de Vlare-indelingslijst) kan dus duidelijk enkel maar een bijkomstigheid zijn bij de (para-agrarische) activiteit van het fokken van paarden.

Aangezien zowel uit het doel van de vennootschap als uit het beroepschrift en verklaringen van verzoekster ondubbelzinnig blijkt dat de paardenfokkerij niet kan bestaan zonder de verhuur van paarden en het uitbaten van een cafetaria, kan men logischerwijze niet anders dan besluiten dat de aangevraagde inrichting géén paardenfokkerij met ‘gebeurlijk’ een manège betreft. Integendeel, de manege-activiteiten (verhuur van paarden en uitbaten van een cafetaria)

maken een substantieel deel uit van de inrichting, wat volgens de Omzendbrief dd. 8 juli 1997 niet meer als para-agrarische activiteit kan beschouwd.

Het vergunnen van louter paardenfokkerij-activiteiten zou weinig zin hebben, vermits verzoekster zelf toegeeft dat deze niet leefbaar zijn zonder de manege-activiteiten.

De overheid die moet beschikken over een milieuvergunningsaanvraag is ertoe gehouden de voorschriften van de geldende plannen van aanleg en verbindende ontwerpplannen in acht te nemen. Indien de milieuvergunningsaanvraag afstuit op een planologische onverenigbaarheid dient de bevoegde overheid de gevraagde vergunning te weigeren en beschikt de overheid dienaangaande niet over enige discretionaire beoordelingsbevoegdheid. (vaste rechtspraak Raad van State)

Het eerste onderdeel van het enige middel is dan ook niet ernstig.

Tweede onderdeel :

Verzoekster werpt op dat het niet-bouwvergund zijn van de gebouwen niet relevant is voor de milieuvergunningsprocedure omwille van de in het Milieuvergunningsdecreet en Vlarem I voorziene koppeling tussen bouw- en milieuvergunning.

Het klopt inderdaad dat het ontbreken van een geldige bouwvergunning op zich niet relevant is voor de milieuvergunningsprocedure gezien het bestaan van voormeld koppelingsmechanisme.

Het bestreden deputatiebesluit maakt gewag van het ontbreken van bouwvergunde gebouwen waarop een afbraakvonnis rust (cfr. p. 5 besluit), maar als men de overwegingen van dit besluit leest, dan kan men vaststellen dat dit op zich natuurlijk niet de motivatie is geweest om de aangevraagde inrichting te weigeren. De reden om de inrichting te weigeren, was de vaststelling van de planologische onverenigbaarheid ervan. Hiervoor kan verwezen worden naar de weerlegging van het eerste onderdeel van het enige middel (cfr. supra).

Deze planologische onverenigbaarheid staat los van het niet-bestaan van een bouwvergunning. Verzoekster schijnt deze twee aspecten echter door elkaar te halen.

Het tweede onderdeel van het enige middel is niet ernstig”;

2.3.1. Overwegende dat uit het bestreden besluit blijkt dat de milieuvergunning in wezen werd geweigerd daar deze inrichting waarvoor vergunning werd gevraagd niet verenigbaar werd geacht met het gewestplanvoorschrift agrarisch gebied; dat in het bestreden besluit desbetreffend wordt gesteld

“(…) dat de exploitant immers zelf toegeeft dat de aanvraag zowel een paardenfokkerij als manege betreft;

dat het hier zeker geen ‘gebeurlijke’ manege bij een paardenfokkerij betreft zoals omschreven in de Omzendbrief dd. 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, gezien de verklaringen van de exploitant in zijn beroepschrift (nl. fokactiviteiten zijn voorlopig niet rendabel genoeg zodat de verhuur van paarden en het uitbaten van een cafetaria voorlopig nog noodzakelijk zijn) en ter zitting van de PMVC;

dat maneges niet meer als para-agrarische ondernemingen kunnen beschouwd worden, zoals bepaald in voormelde omzendbrief en dus onverenigbaar zijn met de bestemming (landschappelijk waardevol) agrarisch gebied;

(…)”;

dat wordt vastgesteld dat de verzoekende partij in het middel niet lijkt te betwisten dat een manege niet verenigbaar is met het gewestplanvoorschrift agrarisch gebied; dat zij zich wel erover lijkt te beklagen dat geen milieuvergunning werd verleend voor de paardenfokkerij, daar naar haar oordeel de paardenfokkerij wel als een para-agrarische onderneming moet worden beschouwd, dit ingevolge de bepalingen gesteld in de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen;

2.3.2. Overwegende dat artikel 11.4.1. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen met betrekking tot de agrarische gebieden het volgende bepaalt :

“4.1. De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht worden op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 m en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden”;

dat, zoals ook in de omzendbrief van 8 juli 1997 waarnaar de verzoekende partij verwijst werd gesteld, aan para-agrarische bedrijven dezelfde minimumeisen moeten worden gesteld als aan de agrarische bedrijven; dat alsoo ook voor een para-agrarisch bedrijf het moet gaan om een volwaardige leefbare bedrijfsexploitatie; dat in casu de verzoekende partij zelf tijdens de zitting van de provinciale milieuvergunningscommissie heeft verklaard dat “een paardenfokkerij zonder manege niet leefbaar (is)”;

dat aldus de bestendige deputatie niet kan worden verweten dat zij de kwestieuze paardenfokkerij op zich niet als een leefbaar bedrijf heeft beschouwd en op basis van de haar meegedeelde gegevens heeft geoordeeld dat in casu de paardenfokkerij als een accessorium van de manege voorkomt; dat ter terechtzitting de raadsvrouw van de verzoekende partij voor het eerst betwist dat de paardenfokkerij op zich niet leefbaar zou zijn; dat het in casu gaat om een nieuw argument van aard om aan het middel een nieuwe grondslag te geven en dat reeds in het verzoekschrift had kunnen worden aangevoerd; dat daarenboven dit betoog indruist tegen de verklaring van de verzoekende partij op de zitting van de provinciale

milieuvergunningscommissie; dat prima facie de verwerende partij dan ook terecht tot de conclusie lijkt te zijn gekomen dat ook de paardenfokkerij als een accessorium van de manege niet verenigbaar is met de bestemming agrarisch gebied; dat dienvolgens het eerste onderdeel niet ernstig is;

2.3.3. Overwegende dat de onverenigbaarheid van de inrichting met het geldend bestemmingsvoorschrift van het gewestplan volstaat om de vergunning te weigeren; dat dienvolgens de kritiek van de verzoekende partij in het tweede onderdeel op het motief in verband met het niet vergund zijn van de gebouwen en daargelaten de vraag of het in casu gaat om een decisief weigeringsmotief, een kritiek vormt op een overtollig motief en dienvolgens niet tot de vernietiging en dus evenmin tot de schorsing van het bestreden besluit kan leiden; dat het tweede onderdeel evenmin ernstig is;

2.4. Overwegende dat derhalve aan de eerste voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vijfentwintig januari tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.